Gal 9 L. d

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ.

AUTORE
ROBERTO HINGESTON A.M.
SCHOLÆ REGIÆ APUD GIPPOVICENSES
IN AGRO SUDOVOLGARUM
ARCHIDIDASCALO.

CANTABRIGIÆ:
TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT J. BENTHAM.
Veneunt apud GUL. THURLBOURN Cantabrigiæ; A. DODD ad Signum
Pavonis juxta Portam vulgo dictam Temple Bar, Londini;
et J. HILDYARD Eboracenfis.

M.DCC.LIII.

24

ΠΡΟΤΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ.

AUTORE
ROBERTO HINGESTON A.M.
SCHOLAE REGIAE APUD GIPROVICENSIS
IN AGRO SUDOVOLGARUM
ARCHIDIDASCALO.

CANTABRIGIAE:
TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT J. SMITH.
Veneunt apud Guil. Turnbovan Cantabrigiae & Jo. Parker, Londini.
1820.

LECTORI BENEVOLO.

CUM celeberrimam hanc ſatyram de votis inaniter conceptis exercitationis gratiâ paucis abhinc annis Græcè tranſtulerim, et opuſculum hoc qualecunque, propriis uſibus accommodatum magis quàm prælo deſtinatum, uni atquè alteri limatioris judicii viris concredere, quam gravi plurium cenſuræ objicere ſatiùs exiſtimârim; biennio jàm ferè elapſo, inopinanti ſanè et nihil tale ſuſpicanti fortè obtulit amicus integerrimus à quodam mihi prorſus ignoto in lucem editum; at mendis typographicis adeò conſperſum, ut neceſſe haberem his ſaltem maculis expurgatum, nonnullis etiam ad incudem revocatis, iterum prælo mandare.

Libuit paucula quædam adjicere prius aliquantò reddita, aut exarata: Quibus omnibus, ſi fortè tibi arriſerint, et poteris *meas eſſe aliquid putare nugas*, fruere; ac Vale.

Datum ex Muſeolo noſtro
Calendis Maii, 1753.

LECTORI BENEVOLO.

D. JUNII JUVENALIS

SATYRA X.

D. JUNII JUVENALIS
SATYRA X.

OMNIBUS in terris, quæ ſunt a Gadibus uſque
Auroram, et Gangem pauci dignoſcere poſſunt
Vera bona, atque illis multùm diverſa, remotâ
Erroris nebulâ: quid enim ratione timemus
Aut cupimus? quid tam dextro pede concipis, ut te
Conatûs non pœniteat, votique peracti?
Evertêre domos totas optantibus ipſis
Dîi faciles. Nocitura togâ, nocitura petuntur
Militiâ. Torrens dicendi copia multis,
Et ſua mortifera eſt facundia. Viribus ille
Confiſus periit, admirandiſque lacertis.
Sed plures nimiâ congeſta pecunia curâ
Strangulat, et cuncta exuperans patrimonia cenſus,
Quanto Delphinis balæna Britannica major.
Temporibus diris igitur, juſſuque Neronis
Longinum, et magnos Senecæ prædivitis hortos
Clauſit, et egregias Lateranorum obſidet ædes
Tota cohors. Rarus venit in cænacula miles.
Pauca licet portes argenti vaſcula puri,
Nocte iter ingreſſus, gladium, contumque timebis;

D. JUNII JUVENALIS

SATYRA X.

ΓΑΙΑι ἐν ἀμφιρύτῃ, ἀνιόν]ος ἀπ' ἠελίοιο
Ἐς δύσιν ὠκεανοῖο ῥοαῖς, τὶς ἂν ἄλον ὁμίχλης
Ὄϝκον ἀπωσάμενος χρηϛὸν βλαβερόν τε διέγνω;
Ξὺν γάρ τοι γνώμῃ τὶ φοβέμεθα, ἦε ποθοῦμεν;
Ἢ τὶ περιφρονέων ἔτως ἐνδέξιος εὐχῇ,
Πράγματος ὥϛε τυχόντ' ἐκ ἀντοκνησέμεν ἀρήν;
Δώματ' ἐπευχομένοις ὀλέκονΐο θαμειὰ κ᾽ αὐτοῖς
Ζηνὸς ἀπ' εὐμαρίης· ἀγορῇ τ' ἄρ' ἐν εὐθαλεύσῃ
Φευκ]έα μὲν λιτόμεσθα, μάχῃ τ' ἐνὶ κυδιανείρῃ.
Τὰς μὲν ἐϋφραδίης εἰλίξα]ο καμπυλοδίνη
Ὠκυμόρυς, κρατερόν τε λόγυ κα]επόντισεν οἶδμα.
Χερσὶν ὅδε βριαρῇσι, βίῃφι τε ἦφι πιθήσας
Ὤλετ'· ἄρα πλέονας συνεεργμένα κήδει λυγρῷ
Χρήματ' ἀπέπνιξαν, πλοῦτος τε ὑπέρτερος ἄλλων,
Ὄσσον ὑπερφέρ]αι θύννων μεγακήτεα πόντυ.
Τοὔνεκ' ἄρ' ὠμοτάτης ϛυγεροῖο Νέρωνος ἐπ' ἀρχῆς
Λοϝῖνον, μεγαλοπρεπέας Σενέκαο τε κήπυς,
Πλαυτιάδυ τε λόχοι περικαλλέα δώματ' ἐνεῖχον
Συκνότεροι, σπάνιος δ' ἐς ἀνώγεα βήσετ' ἔνοπλος.
Κᾆν δ' ὀλίγον λαμπροῖο φέροις βάρος ἀργυρίοιο
Ὄψ' ἀπάνευθε κιὼν, αἰχμὴν ῥόπαλον θ' ὑποδείσῃς

Et motæ ad Lunam trepidabis arundinis umbram.
Cantabit vacuus coram latrone viator.
Prima ferè vota, et cunctis notiſſima templis,
Divitiæ ut creſcant, ut opes; ut maxima toto
Noſtra ſit arca foro. Sed nulla aconita bibuntur
Fictilibus. Tunc illa time, cùm pocula ſumes
Gemmata, et lato ſetinum ardebit in auro.
Iamne igitur laudas, quod de ſapientibus alter
Ridebat, quoties à limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter?
Sed facilis rigidi cuivis cenſura cachinni.
Mirandum eſt, unde illi oculis ſuffecerit humor.
Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat
Democritus, quanquam non eſſent urbibus illis
Prætexta, et trabeæ, faſces, lectica, tribunal.
Quid ſi vidiſſet prætorem in curribus altis
Extantem, et medio ſublimem in pulvere circi,
In tunicâ Jovis, et pictæ Sarrana ferentem
Ex humeris aulæa togæ, magnæque coronæ
Tantum orbem, quanto cervix non ſufficit ulla?
Quippe tenet ſudans hanc publicus, et ſibi Conſul
Ne placeat, curru ſervus portatur eodem,

Αἰνὸν ἀποσκίασιν δεδιὼς παλάμοιο ἐν αὐγῇ
Νυκλερινῇ, κενὸς ἐν λησῆσι δ' ἄρ' ἀντίον ᾄδει.
Ἐυχωλῶν πρῶται, ἱεροῖσι τε πᾶσι θαμεῖαι,
Ῥίμφα μὰλ' ἀυξήσειν ἄφενος κὴ κτήματα, σωρὸν
Ἡμέτερον θ' ἀγορῆς δι' ὅλης νικησέμεν ἄλλυς.
Τὶς δ' ἐξ ὀστρακίοιο πιὼν ἀκόνιτα δέδοικε;
Φάρμακα δαιδάλεον δὲ λαβὼν δέπας ἀμφικύπελλον
Δείδιθι, κ' ἐν χρυσῷ θάνατον κὴ κῆρα μέλαιναν.
Θεῖαν τὶς σοφίην ἐκ ὑμνήσειε γερόντων;
Ὅς ὅτι μὴ θνητῶν ὀλοφύρετο κήδεα λυγρά,
Τῶδ', ὁπότ' εἶρπε θυράζε, γέλως ἄσβεστος ὀρώρει.
Ῥηϊδίη κυνικοῖο κατάκρισίς ἐστι γέλωτος,
Θαῦμα δὲ οἱ πόθεν ὄσσε τόσον κατὰ δάκρυ χέοιεν·
Στήθεα κισκλισμοῖς μεγάλ' ἴαχ' ἀπειρεσίοισιν
Ἐκγελάσανλι σόφῳ, κἀν παρ' σφισὶν ὕτις ὁρᾶτο
Βήματα, κὴ τραπέας, περιπόρφυρον ἅρμαθα ῥάβδους.
Εἰ δ' ἄρ' ἔπαρχον ἴδοιτ' ὁ γέρων περικαλλέϊ δίφρῳ
Ἥμενον, ἐν κονίῃσι μέγα φρονέοντα παλαίστης,
Φοινικέῃ Διὸς ἐν τραπέῃ, βελονοστίκτοιο
Σάρρακον ἐξ ὤμων φορέοντα γε τηπέννοιο
Αὐλαῖον, μέγα θαῦμα, τόσον στεφάνοιο τε κόσμον,
Ὅσσῳ τοὶ ἱκανὸν μηδ' ἄν τινος ἄυχεν' οἶω,
Ἰδρόων ἄρα δῆλος ἔχει, μηδ' οἱ ποτ' ἄγαυρος
Ἧϊς ὑπεροπλίῃσιν ἀγήνορα θυμὸν ὀλέσσῃ,
Ἀνδράποδον δίφροις ἐποχεῖτ' αὐχμηρὸν ἐπ' αὐτοῖς.

Αἴετον

Da nunc et volucrem, Sceptro quæ ſurgit eburno;
Illinc cornicines, hinc præcedentia longi
Agminis officia, et niveos ad fræna Quirites,
Defoſſa in loculis quos ſportula fecit amicos.
Tunc quoque materiam riſus invenit ad omnes
Occurſus hominum; cujus prudentia monſtrat
Summos poſſe viros, et magna exempla daturos
Vervecûm in patriâ craſſoque ſub aëre naſci.
Ridebat curas, nec non et gaudia vulgi,
Interdum et lacrymas, cum fortunæ ipſe minaci
Mandaret laqueum, mediumque oſtenderet unguem.
Ergo ſupervacua hæc aut pernicioſa petuntur,
Propter quæ fas eſt genua incerare deorum.
Quoſdam præcipitat ſubjecta potentia magnæ
Invidiæ, mergit longa, atque inſignis honorum
Pagina; deſcendunt ſtatuæ, reſtemque ſequuntur.
Ipſas deinde rotas bigarum impacta ſecuris
Cædit, et immeritis franguntur crura caballis.
Jam ſtridunt ignes, jam follibus atque caminis
Ardet adoratum populo caput, et crepat ingens
Sejanus; deinde ex facie toto orbe ſecundâ
Fiunt urceoli, pelves, ſartago, patellæ.
Pone domi lauros, duc in Capitolia magnum
Cretatumque bovem; Sejanus ducitur unco

Αἰετον ἄν δῴης σκήπτρῳ κορυφῆσι φαεινόν,
Ἔνθεν τ' αὐλητὰς, ἔνθεν προϊόντος ὁμίλῳ
Τάξιν ἐπασσυτέρην, Ῥημῳ τ' ἐς ἐφιππία παῖδας,
Οὓς ἔρανος γε φίλῳς καλάθοιο τε δῶρα παρέσχον.
Παντὸς ὑπάντησιν τότε δὴ κὴ ἐπ' ἀνδρὸς ἀφορμὴν
Καλχασμοῖο σόφος παρεδέξαλο, κὴ ῥὰ διδάσκει,
Τὺς γε περιβλέπῳς ὅιόν τε κὴ ἄνδρας ἀρίσῳς
Αυδήροις, λιπαροῖο θ' ὑπ' ἠέρος ἐκλεγαῶτας
Ἐυθαλέειν, βροτέοισι νόμον βιότοιο φέροντας.
Λύπην, ἠδὲ χαρὰν, ποτὲ δὴ κὴ πένθεα λυσρὰ
Ἐκλελάσας καθορᾶτο, Τύχης ὅτ' ἀπειλησάσης
Ἀρτάνην μὶ ὄρεξε μέσον γ' ἐπὶ δάκτυλον ἄρας.
Τῶνδ' ἀνόητος ἄρ' ἐστὶ ποθὴ ῥ' ἐς ὄλεθρον ἄγουσα
Ὧν περὶ δὴ θέμις ἔστι θεῶν κατὰ γένατ' ἀλεῖψαι.
Τὺς μὶ ἀρίζηλον ῥίπτει κράτος, εὐδόκιμον τε
Πινάκιον δόξης· ξόανα προτόνοισιν ἄγουσαι,
Ἰσόμοροι τε βίην τέλεκυν τε ἀπηνέα δίφροι
Δειδιότες, κυλλὸς τε πόδας κὴ ἀναίτιος ἵππος.
Ῥοίζει δ' Ἡφαίστοιο πυρὸς μένος αἰθομένοιο
Φύσων ἐν πνοιῇ, μινύθει δὲ τὸ δημοσέβασον
Σηϊάνοιο κάρη, Ῥώμης κὴ δεύτερον εἶδος
Σκευῶν ἐς φαύλων ἰδέας μεταβάλλετ' ἀπάσας,
Λυτήρων, λεκανῶν, χυτρῶν, κεράμων τε ἀσήμων.
Φῦλλ' ἐπιθέσθε δόμοις, φέρετ' ἐς Καπετώλια δῖα
Βῦν ἀργῆτα μέγαν τ'· ἄγεται Σείηνος ἄλιτρος

Ἀγκίστροιο

Spectandus, gaudent omnes: Quæ labra? Quis illi
Vultus erat? Nunquam, si quid mihi credis, amavi
Hunc hominem: sed quo cecidit sub crimine? quisnam
Delator? Quibus indiciis? Quo teste probavit?
Nil horum. Verbosa et grandis epistola venit
A Capreis: benè habet, nil plus interrogo: sed quid
Turba Remi? sequitur Fortunam, ut semper, et odit
Damnatos: idem populus, si Nursia Thusco
Faviſſet, si oppressa foret secura senectus
Principis; hâc ipsâ Sejanum diceret horâ
Augustum. Jam pridem, ex quo suffragia nulli
Vendimus, effugit curas. Nam qui dabat olim
Imperium, et fasces, legiones, omnia, nunc se
Continet, atque duas tantum res anxius optat,
Panem et Circenses. Perituros audio multos.
Nil dubium: magna est fornacula: pallidulus mî
Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram
Quàm timeo, victus ne pœnas exigat Ajax,
Ut male defensus! Curramus præcipites, et
Dum jacet in ripâ calcemus Cæsaris hostem.
Sed videant servi, ne quis neget, et pavidum in jus
Cervice astrictâ dominum trahat. Hi sermones
Tunc de Sejano; secreta hæc murmura Vulgi.

Visne

Ἀγκίσ῾ροιο βίη, κροτέουσι δὲ πάντες· ὁποῖον
Οἱ σ῾όμα κ᾽ βλέφαρον; μὰ Δί᾽, ὕποτ᾽ ἔμοιγε ἀνεκτὸς
Οὗτος ἦεν. ποῖον δ᾽ ἔγκλημα; τὶς αὖθ᾽ ἐνέδειξε;
Τὶς τ᾽ ἄρ᾽ ὁ μηνύσας; ἀγὲ δή, τὶς μάρτυρ ἀνέσ῾η;
Οὐδείς. Καπρεόθεν πολύμυθον ἀπήλυθε δόγμα.
Ἀρκεῖ δή, μηδ᾽ ἄλλο γ᾽ ἐρώμεθα· δῆμος ἄρ᾽ αὐτός;
Δῆμον ἔφης; σέβε῾αι γε Τύχην, ὡς πλεῖσ῾α μὲ ἐχθρὸς
Ὀλλυμένοις· τῳδ εἴγε θεὰ τότε κῦδος ὄπασσε,
Καίσαρος εὐπρόσ῾ον τέχνῃσι τ᾽ ἀπώλε῾ο γῆρας,
Αἶψ᾽ ὅδε Σηΐανον καλέσαι῾ο γε Καίσαρα δῆμος.
Ἐξ ἧ γ᾽ ἀπρίατος ψήφοιο ἀφίσ῾ατ᾽ ἄεργος,
Δημοσίων ἀμελὴς ἀνεπαύσατ᾽ ἄρ᾽, ὃς κε πάρος περ
Ἀρχήν, κ᾽ ῥάβδους, σ῾ρατίην, ξύμπαν῾α δέδωκε,
Δοιά γε δή, κατὰ θυμὸν ἔχων, μόνον ἔυχετ᾽ ἄληκ῾ον,
Παίγνια, κ᾽ σῖτον. πλέονας δ᾽ ἀπολέσθαι ὀΐω.
Καὶ μάλα δή, τόσον ἐξεκάη μένος Ἀτρείδαο.
Ἤντε῾ο μοὶ τρομερὸς σεμνὸν πὰρ᾽ βωμὸν Ἄρηος
Βρυτίδιος, ῥήτωρ· περὶ δείδια μήποθ᾽ ὃδ᾽ Αἴας
Ἠ῾ηθεὶς οἱ ἀβελότερον κ᾽ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ.
Ἴξομεθ᾽ ὠκύποδες, κἂν λωβησαίμεθα πάντες
Κείμενον εἰν ὄχθῃ με῾αλόφρονα Καίσαρος ἐχθρόν·
Δμῶες δ᾽ ἄν πα῾έωσιν, ἵν᾽ ἐς κρίσιν ἔ῾ις ἀπαρνὸς
Κτώμενον ἑλκύσῃ τὰχ᾽ ἀνασ῾ρεφθέντα γε δειρήν.
Ὣδ᾽ ἐπὶ Σηΐανον τότε δὴ ψιθυρίζετο δῆμος.

Viſne ſalutari ſicut Sejanus? Habere
Tantundem? Atque illi ſellas donare Curules?
Illum exercitibus præponere? Tutor haberi
Principis, Auguſtâ Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo? Vis certè pila, cohortes,
Egregios equites, et caſtra domeſtica. Quidni
Hæc cupias? Et qui nolunt occidere quenquam,
Poſſe volunt. Sed quæ præclara et proſpera tanti
Ut rebus lætis par ſit menſura malorum?

Hujus qui trahitur prætextam ſumere mavis;
An Fidenarum, Gabiorumque eſſe poteſtas!
Et de menſurâ jus dicere? Vaſa minora
Frangere pannoſus vacuis Ædilis Ulubris?

Ergo quid optandum foret ignorâſſe fateris
Sejanum. Nam qui nimios optabat honores,
Et nimias poſcebat opes, numeroſa parabat
Excelſæ turris tabulata, unde altior eſſet
Caſus, et impulſæ præceps immane ruinæ.

Quid Craſſos, Quid Pompeios evertit? et illum,
Ad ſua qui domitos deduxit fræna Quirites?
Summus nempe locus nullâ non arte petitus,
Magnaque Numinibus vota exaudita malignis.
Ad generum Cereris ſine cæde et vulnere pauci
Deſcendunt reges, et ſiccâ morte tyranni.

Elo-

Τῦδ' ἄρα τὶς κεν ἐραῖτο τύχης, ἐλεφάντινον ἔδρην
Τῷγε χαριζόμενος, τῷ δὲ ςράτον ἐγγυαλίξας,
Καίσαρος αἰνοτάτῃ Καπρεῶν μετ' ὀνειροπόλοισι
Πέτρῃ ἐφεζομένοιο ἐπίτροπος; ἔγχεα δήπου,
Τάγμαθ', ὑπασπις άς τε, τις ἂν χ' ἱππῆας ἔλοιτο.
Ἀλλ' ἔτεον, κ) μὴδ' ἐθέλοντι κακωσέμεν ἄλλυς,
Ἡδὺ γε τῦ το δύνασθαι ἀρηγέμεν, ἢε μάχεσθαι.
Ὧδε τὶς ἐκτήσαιτο Τύχης ἐρικυδέα δῶρα,
Ὡς' ἶσον εὐτυχίῃσιν οἰζύος ἐλκέμεν ἄχθος;
Τῦδ' ἄρα πορφυρέην ἐθέλεις κὰκ' ἀπολλυμένοιο,
Ἦε Φιδηνάων ἔρον Γαβίων τε γενέσθαι;
Ἰφι περὶ μέτρωντε δικαζέμεν, ἄγχεα φαῦλα
Ῥηξέμεν, Οὐλύβρῃσι ῥακιόδε ἔπαρχον ἐρήμοις;
Φῆς ἄρ' ἐφυβρις ὴν ἀνοεῖν ὅτ' ἂν εὐκτέον εἴη·
Ὅς γάρ τοι πλείς ης φρεσὶν ἦσι λιλαίετο δόξης,
Ἄσπετον ὃς ποθέεσκε γέρας σανιδώμαῖα πολλὰ
Ἤραρε δὴ πύργων ὄφρ' οἱ περιμήκες ἀπ' αὐτῶν
Πτῶμ' ἂν ἔῃ, κ) ἐπειγομένυ βάρος αἰνὸν ὀλέθρυ.
Κρᾶσσον Πομπήϊον τε τὶ δ' ἔφθαρεν, ἢδ' ἀρ' ἐκεῖνον
Ὅς ποτε Ῥωμυλίδας ψαλίοισιν ὑπῆγε δαμέντας;
Ἦτοι ἀριπρεπίης αἰπῆς ἀκόρητον ἐρᾶσθαι,
Ἀρῶν ἢδ' ὀλοῶν Διὸς ἀχθομένοιο τυχῆσαι.
Αὐλὴν ἐς ςυγερὴν ποῦροι γ' Ἀΐδαο ἄνακτος
Ἁπληκτοι κατίασιν, ἀναιμωτεί τε τύραννοι.

Eloquium et famam Demoſthenis aut Ciceronis
Incipit optare, et totis Quinquatribus optat,
Quiſquis adhuc uno partam colit aſſe Minervam,
Quem ſequitur cuſtos anguſtæ vernula capſæ.
Eloquio ſed uterque perit Orator. Utrumque
Largus et exundans letho dedit ingenii fons.
Ingenio manus eſt et cervix cæſa; nec unquam
Sanguine cauſidici maduerunt roſtra puſilli.
O fortunatam natam, me Conſule, Romam,
Antoni gladios potuit contemnere, ſi ſic
Omnia dixiſſet. Ridenda Poemata malo,
Quam te conſpicuæ divina Philippica famæ,
Volveris à primâ quæ proxima. Sævus et illum
Exitus eripuit quem mirabantur Athenæ
Torrentem, et pleni moderantem fræna theatri.
Dis ille adverſis genitus, fatoque ſiniſtro,
Quem pater ardentis maſſæ fuligine lippus
A carbone, et forcipibus, gladioſque parante
Incude, ac luteo Vulcano ad Rhetora miſit.
Bellorum exuviæ, truncis affixa trophæis
Lorica, et fractâ de caſſide buccula pendens,
Et curtum temone jugum, victæque triremis
Appluſtre, et ſummo triſtis captivus in arcu,
Humanis majora bonis creduntur: ad hæc ſe
Romanus, Grajuſque et Barbarus Induperator

Erexit:

Ῥωμαΐδ, Γραΐδ τε λόγον, καὶ κληδόνα σεμνὴν
Ῥήτορος ἐνδελεχῶς Παναθηναίοισι δοκεύει
Ὅς τις ἔτ' ἀσσαρίοιο φίλην ὑπεδέξατ' Ἀθηνᾶν,
Καψακίδ σεινοῖο φύλαξ ᾧ δοῦλος ὁμαρτεῖ.
Ῥήσει δ' ἀμφοτέρω ἀπολέσθην, καῖνε δ' ἀρ' αὐτὸς
Δαψιλὲς εὐφυΐης καὶ πλημμυρὸν οἶδμα λέγοντας.
Εὐφυΐῃ μὲν χεῖρε, φίλη τ' ἀποτάμνετο δειρή.
Αἵματι ῥητήρων πότε δὴ ῥέεν ἔμβαλα φαύλων;
" Εὐτυχίης τυχέουσα πόλις πολίσαντος ἐμεῖο"
Ἐχθίστου κοτέοντος ἀλεύατ' ἂν ἔγχος, ἅπαντα
Εἰ γ' ὕτως ἀγόρευε· γελοιὰ ποιήματ' ἐλοίμην,
Ἤ σε περιβλέπτοιο Φιλίππου ἐπώνυμον αὐγῆς
Κλεινὸν ζυνθέμεναι τὸν δευτερόπρωτον ἐρῦμεν.
Δεινὴ μοῖρα καὶ αὐτὸν ἀνείλετο, ὅν ποτ' Ἀθῆναι
Ὥρμησαν', ἀγορῆς τ' ἰθύνοντ' ἠνί' ἄγασθεν·
Ἐχθροῖς οἰωνοῖσι πέφυκας, ἀπαίσιε, λημῶν
Ἀιθομένοιο πατὴρ ὃν δὴ κάπνῃφι ζιδήρῳ
Δειλὸν ἀπ' ἀνθρακίης, φύσων, ἐκ θ' ὁπλὰ τυπέσης
Ἄκμονος, Ἡφαίστοιο πόνων, ἐς ῥήτορ' ἀφῆκε.
Τοῖς δ' ἔναρα βροτόεντα μάχης, τροπαίοισι χιτῶνες
Ἔμπηκτοι, σιδαρή τε κόρυς σχισθεῖσα μέτωπον,
Καὶ κολοβὸν ῥυτῆρος ζυγὸν, νεὸς ἄκρα κόρυμβα,
Ἀιχμόδετος καμάρα δειλός τε καθήμενος ἄκρᾳ
Μείζονα ἡρώων τίμης δοκέουσι μεγίστης·
Τέτων τοὶ ἀγαθῶν γλίχεται κράτερός τις, ἐπ' αὐτὰ

Ῥω-

Erexit: cauſas diſcriminis atque laboris
Inde habuit. Tanto major famæ ſitis eſt, quàm
Virtutis. Quis enim Virtutem amplectitur ipſam,
Præmia ſi tollas? Patriam tamen obruit olim
Gloria paucorum, et laudis, titulique cupido
Hæſuri ſaxis, cinerum cuſtodibus; ad quæ
Diſcutienda valent ſterilis mala robora ficûs;
Quandoquidem data ſunt ipſis quoque fata ſepulchris.

Expende Annibalem; quot libras in duce ſummo
Invenies? Hic eſt, quem non capit Africa Mauro
Perfuſa oceano, Niloque admota tepenti.

Rurſus ad Æthiopum populos, alioſque elephantos
Additur imperiis Hiſpania; Pyrenæum
Tranſilit. Oppoſuit Natura Alpemque, nivemque:
Diducit ſcopulos, et montem rumpit aceto.
Jam tenet Italiam: tamen ultra tendere pergit.
Actum, inquit, nihil eſt, nî Pæno milite portas
Frangimus, et mediâ vexillum pono ſuburrâ.

O qualis facies, et quali digna tabellâ,
Cùm Gætula ducem portaret bellua luſcum!
Exitus ergo quis eſt? O gloria! Vincitur idem,
Nempe et in exilium præceps fugit, atque ibi magnus

Mi-

Ῥωμυλιδῶν, Γραίων, ἐθνῶν ὀχ' ἄριστος ἔχαινε,
Τέκνα οἱ φίλον ἔστι πόνος, καὶ φύλοπις αἰνή·
Τόσσῳ τοὶ δόξης ἀτενεστερόν ἐστι πόθημα
Τῆς ἀρετῆς· ἀρετὴν τὶς γὰρ μετίησιν ἂν αὐτὴν
Ἄπρακτον· ποτὲ δὴ πατρίην γε ἀνέτραπε πατρῶν
Δόξα, τάφοι τε κλέος, καὶ γράμματος ἐμμενέοντος
Μνημείοις, φυλάκεσσι τέφρης, ἃ δυνήσετ' ἀπάρπτε
Ἐχθρὸν ἐρίνοιο φθονερῆς σθένος ἐγκαλαλῦσαι,
Αὐτοῖσιν ἐπειὴ καὶ μνήμασι μοῖρα τέτυκται.

Σταθμίσαι Ἀννίβην· πόσσας τὸν ἀγήνορα λίτρας
Ἑλκόμενον κατίδῃς; Λιβύης ὃν γαῖα βραχεῖσα
Μαύρων ὠκεανῷ, λιαροῖς Νείλῳ τε ῥεέθροις
Ἄγχι προσπελάσασ' ὐδ' ἴσχανεν, ὐδὲ κατέσχεν.
Αὐταὲρ ὃγ' Αἰθιόπων φυλαῖς, καινοῖς τ' ἐλέφασιν
Ἑσπερίης ἀρχὴν ἐπέθηκεν, ὑπέρθορεν ἄρεα
Πυρρήνης· Ἄλπεινα φύσις χιόνας τε τίταινεν·
Οὔρεα δὲ σπιλάδας τε διέσχισεν ὄξεος ἀλκί,
Ἰταλίης τ' ἐπέβαινεν ὄρυς, μανεείς τε ἀφ' ὁρμῆς,
Οὐδὲν, ἔφη, εἰ μήγε πύλας καὶ τείχεα μακρὰ
Ῥήξομεν ἂν, μέσσῳ σημεῖα τ' ἐν ἀστεῖ θήσω.

Ποῖον δ' ἄυ πίνακα ζήτησεν ἂν ὄψιν ἀγητὸς
Πηρὸς Γαιτύλῳ βαδιῶν ἐπὶ θηρὶ δυνάστης;
Νίκης δ' ἆθλον ἰδὼν, φεῦ δόξης· ὕτοσι δήπτε
Ἥτλων, ἐς τε φόβον τραπεείς, ἠΰς τε, μέγας τε,

Θαυ-

Miranduſque cliens ſedet ad prætoria Regis,
Donec Bithyno libeat vigilare Tyranno.
Finem animæ, quæ res humanas miſcuit olim,
Non gladii, non ſaxa dabunt, non tela; ſed ille
Cannarum vindex, ac tanti ſanguinis ultor
Annulus. I, demens, et ſævas curre per Alpes,
Ut pueris placeas, et declamatio fias.
Unus Pellæo Juveni non ſufficit orbis:
Æſtuat infelix anguſto limite mundi,
Ut Gyaræ clauſus ſcopulis parvâque Seripho.
Cùm tamen a figulis munitam intraverit urbem,
Sarcophago contentus erit. Mors ſola fatetur,
Quantula ſint hominum corpuſcula. Creditur olim
Velificatus Athos, et quicquid Græcia mendax
Audet in hiſtoriâ; cùm ſtratum claſſibus iiſdem
Suppoſitumque rotis ſolidum mare. Credimus altos
Defeciſſe amnes, epotaque flumina Medo
Prandente, et madidis cantat quæ Soſtratus alis.
Ille tamen qualis rediit Salamine relictâ,
In Corum atque Eurum ſolitus ſævire flagellis
Barbarus, Æolio nunquam hoc in carcere paſſos,
Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum.

Θαυμαςὸς μίμνει πελάτης αὐλῆσιν ἄνακλος,
Ὄφρ' ἂν Βιθύνῳ σχολάσαν δόξειε τυράννῳ.
Ψυχὴν δ' ἢ τόσσων ποτὲ φυλῶν ἔργα τάραξεν
Οὐ ξίφος, οὐδὲ λίθοι ἀνέλοντ', οὐδ' ἔγχεος ἀιχμή·
Καννῶν δ' αὖ τόσσοιο τε αἵματος ἔκδικον αὐτὸ
Δακτύλιον· φέρε νῦν Ἀλπεινὰ δι' ὄρεα βῆθι,
Ὡς ποτὲ παιδαρίοις ἀρέσῃς, καὶ λῆμμα γενήσῃ.
Εἷς γε Μακηδονίων οὐκ ἤρκεσε κόσμος ἄνακλι·
Σμερδάλεον βρέμεται ξενόεντ' ἐν ὁρίσμαι γαίης,
Ὡς Γυάρης σπιλάδεσσι κεκλεισμένος ἠδὲ Σερίφῳ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κεραμεῦσιν ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Εἰσαναβῇ, τοῦτον γε τάφος καλαδέξετ' ἄλαστον
Σαρκοφάγος, θάνατος τε μόνος δειλοῖσι βροτοῖσι
Σώματ' ἀριζήλων ὡς σμικρὰ μὴ εἰσ' ἀποφαίνει.
Ἦ οὐκ ἐδάης ποτ' Ἀθῶ γε περίπλοον ἔμμεν, ὁπόσσα
Ψευδεα τ' ἐκφέρεται Γραίων τερατώδεα μύθοις,
Νηυσὶν ἅρ' εὐρὺ μέδοντα γεφυρώσανθ' ἅλα δῖαν,
Δίφροις πόντον ὅλον ὑποκείμενον, ἠδὲ βαθείας
Φθινύσας ποταμοιο ῥοὰς Μήδοιο γε δείπνοις
Ἐκλιπέειν, ὅσα κὲ πεπλισμένος ἦσεν ἀοιδός.
Ἀλλ' ὅγε πῶς ἀπέβησε τάλας Σαλαμῖνι δαμασθεὶς
Ὃς ποτὲ μάστιξεν Ζέφυρον τ', Εὖρον τε τοσαῦτα
Οὔποτ' ἐν Αἰολίης φυλακῇσι πεπνυθότας αὐτὰ,
Αὐτὸν θ' ὅς γε πέδῃσιν ἐδήσατ' ἅρ' Ἐννοσίγαιον.

Mitius id ſane, quod non et ſtigmate dignum
Credidit; huic quiſquam vellet ſervire deorum?
Sed qualis rediit? Nempe unâ nave cruentis
Fluctibus, ac tardâ per denſa cadavera prorâ.
Has toties optata exegit gloria pœnas.
Da Spatium vitæ, multos da Jupiter annos;
Hoc recto vultu, ſolum hoc et pallidus optas.
Sed quam continuis et quantis longa ſenectus
Plena malis! deformem ac tetrum ante omnia vultum,
Diſſimilemque ſui; deformem pro cute pellem,
Pendenteſque genas, et tales aſpice rugas,
Quales, umbriferos ubi pandit Tabraca ſaltus,
In vetulâ ſcalpit jam mater Simia buccâ.
Plurima ſunt juvenum diſcrimina; pulchrior ille
Hoc, atque ille alio; multum hic robuſtior illo.
Una ſenûm facies, cum voce trementia membra,
Et jam læve caput madidique infantia naſi.
Frangendus miſero gingivâ panis inermi.
Uſque adeò gravis uxori, natiſque, ſibique,
Ut captatori moveat faſtidia Coſſo.
Non eadem vini, atque cibi, torpente palato,
Gaudia. * * * * Et quæ cantante voluptas,
Sit licet eximius citharœdus, ſitve Seleucus,
Et quibus auratâ mos eſt fulgere lacernâ?
Quid refert magni ſedeat quâ parte theatri,

Qui

Πρᾴως δὴ, ὅτι μὴ κ᾽ ςίγμαλος ἀξιοῖτο·
Δυλεύειν τούτῳ γε θέλοι τις ἀειςετάων;
Πῶς δ᾽ ἀπέβη; ζκαφίῳ μὲ ἐνὶ, διὰ κῦμα θαλάσσης
Αἱματόεν, πρώρης τε νεκροῖς θαμινοῖσι βραδείης.
Τοίη γ᾽ ἐυχωλῶν φιλοδόξων ἔςιν ἀμοιβή.
Δὸς, Χρονίδη, μακρὸν γε βίον, δὸς ἆρ᾽ ἤματα πολλά·
Ταῦτα μὲ ἐκπάγλως, ὑγιὴς νοσερὸς θ᾽ ἱκετεύεις.
Ὡς πυκινῶν βαρέων τε κακῶν βίοτον δὲ γερόντων
Μες᾽ὸν ἴδοις· ῥυπαρὴν τα πρῶτα δυσῳδέα τ᾽ ὄψιν
Ἀλλοίην θ᾽ αὐτῆς, περὶ δὲ χροὶ δέρμαλος αὐχμὸν,
Γναθμὸν δ᾽ ἄυ χαλαρὸν κεν ἴδοις, ῥυτίδας τε ὁποίας,
Ἐνθάδ᾽ ὅπῃ πετάᾳ ζκιόεντας σάβραλα χώρυς,
Δρύπτει ἐνὶ ςομίῳ γραιῴδεϊ κερκοπίθηκος.
Πολλὰ μὲ ἠϊθέων ἰδιώτερα· τῦτον ἐπ᾽ ἄλλῳ
Ἢ σθένος, ἦε τὸ κᾶλλος ὑπείροχόν ἐςιν ἰδέσθαι.
Πρεσβυτέροις ἓν δ᾽ εἶδος, ὀπὴ, τρομέοντα τε γυῖα,
Καὶ φαλακρὸν κεφαλῆς, ῥινὸς κ᾽ νήπιον ὑγρόν·
Χείλεσιν ἐν μέσσοις γυμνωθὲν τ᾽ ἦλον ὀδόντας
Ἢι ἀλόχῳ χ᾽ ὡς ἐςὶ βαρὺς, παιδέσσι, κ᾽ αὐτῷ,
Ναυτίασιν Κόσσῳ πολακεύσανθ᾽ ὥςε παρέξειν.
Οὐκέτι ναρκώσης ὑπερῴης ἔςι δὲ σίτῳ
Ἡδ᾽ οἴνοιο χάρις. τὶς δ᾽ ἄυ νῦν τέρψις ἀοιδῆς;
Ἔξοχος ἂν περ ἔῃ χιθαρίς ης, ἦε Σελεῦκος,
Οἷς τ᾽ ἔθος ἀργυρέοισιν ἐν ἕιμασιν ἐυχετάασθαι.
Τὶς χάρις ἐυρυχόροιο, τὶ σὶ ποτὲ χάρμα θεάτρῳ,

Qui vix cornicines exaudiat, atque tubarum
Concentus? Clamore opus eſt, ut ſentiat auris,
Quem dicat veniſſe puer, quot nunciet horas.
Prætereà minimus gelido jam corpore ſanguis
Febre calet ſolâ: circumſilit agmine facto
Morborum omne genus, quorum ſi nomina quæras;
Promptiùs expediam quot amaverit Hippia mæchos;
Quot Themiſon ægros autumno occiderit uno;
Quot Baſilus ſocios, quot circumſcripſerit Hirrus
Pupillos * * * * * * * *
Percurram citiùs, quot villas poſſideat nunc,
Quo tondente gravis juveni mihi barba ſonabat.
Ille humero, hic lumbis, hic coxâ debilis; ambos
Perdidit ille oculos, et luſcis invidet. Hujus
Pallida labra cibum capiunt digitis alienis,
Ipſe ad conſpectum cænæ diducere rictum
Suetus, hiat tantum ceu pullus hirundinis, ad quem
Ore volat pleno mater jejuna. Sed omni
Membrorum damno major dementia, quæ nec
Nomina ſervorum, nec vultum agnoſcit amici
Cum quo præteritâ cænavit nocte, nec illos
Quos genuit, quos eduxit: Nam codice ſævo
Hæredes vetat eſſe ſuos: bona tota feruntur
Ad Phialen. Tantùm artificis valet halitus oris,
Quod ſteterat multis in carcere fornicis annis.

Ὃς μηδ' αὐλητῶν, μηδ' ἂυ σάλπιγγος ἀκούσῃ ;
Χαλκεόφωνος ἔσῃ τῆδ' ὅστις ἂν ἔφατ' ὀρύξας
Ὥρην μηνύσῃς, ἵξιν τε γέροντος ἑταίρου.
Ἀλλ' ἔτι δὴ ξηρῷ ἐνὶ σώματι ῥίγιον αἷμα
Θερμήνει πυρετὸς γε μόνος, νεσήματα τόσσα
Ἱλαδὸν ἂυ γενόωσιν, ἵν' ἄν τις ἀριθμὸν ἐτάζῃ
Θᾶττον ἀνεκδοίην Ἵππης πολύπλαγκτον ἔρωτα,
Οὓς Θεμίσων τε ἰῇ νοσερὺς κατέκαινεν ὀπώρῃ
Οὓς Βάσιλος ἑτάρους, τροφίμους ἀπενόσφισεν Ἰρρος.
Θᾶττον δ' ἂυ πόσα νῦν κτήσαιτο γε χωρίς, ἔμοιγε
Τῷ ποτὲ κειρομένοιο βαρυγονάχιζε γενειῶν.
Ἰσχίον, ἢ κεφαλὴν ἔτος, λαπάρην τε ἐκεῖνος
Ἀσθενέει, ὃδ' ἄρ' ὄμματος ἀμφοτέροιο ἀμερθείς,
Οἷτον ἀποιμώξας ἑτεροφθάλμοισι μεγαίρει.
Χειρὸς ἀπ' ἀλλοίης ὠχροῖς ὅδε χείλεσι, δαῖτας
Πρόσθεν ἄρ' ἐιωθὼς ἴέναι συμάχοιο βερέθροις,
Προσδέχεταί νυν ἔδεσμα χελιδόνος ὥστε νέοιο,
Ὃν κορέει τέκνων βορᾶς χατέουσα περ αὐτή.
Χείρων ἀσθενίης παράνοια δ' ἄρ' ἐστὶν ἁπάσης·
Τέκνομ' ὃ δὴ παιδῶν, ὅψιν τ' ἐκ ὅιδεν ἑταίρου
Σχέτλιος ὃν παρ' χθιζὸς ἐδαίνυτο, μηδ' ἄρ' ἐκείνους
Οὓς τρέφεν, ὃς ἐγένησεν, ἀπηνέι γὰρ διαθήκῃ
Υἷας ἀπεκλήρωσε φίλους, ἄγελαι δὲ ἄπαυλα
Πρὸς Φιάλην· δολίης τόσον ἴσχυε δὴ τὸ φίλημα
Δηθὰ παρεσώσης Ἀΐδῃ προπύλοισιν ἑταίρης.

Ἦν

Ut vigeant ſenſus animi, ducenda tamen ſunt
Funera natorum, rogus aſpiciendus amatæ
Conjugis, et fratrum, plenæque ſororibus urnæ.
Hæc data pœna diù viventibus, ut renovatâ
Semper clade domus multis in luctibus, inque
Perpetuo mœrore, et nigrâ veſte ſeneſcant.
Rex Pylius (magno ſi quicquam credis Homero)
Exemplum vitæ fuit a cornice ſecundæ.
Felix nimirùm, qui tot per ſæcula mortem
Diſtulit, atque ſuos jam dextrâ computat annos,
Quique novum toties muſtum bibit. Oro, parumper
Attendas, quantum de legibus ipſe queratur
Fatorum, et nimio de ſtamine, cùm videt acris
Antilochi barbam ardentem; nam quærit ab omni
Quiſquis adeſt ſocio, cur hæc in tempora duret;
Quod facinus dignum tam longo admiſerit ævo.
Hæc eadem Peleus, raptum cum luget Achillem,
Atque alius, cui fas Ithacum lugere natantem.
Incolumi Trojâ Priamus veniſſet ad umbras
Aſſaraci magnis ſolennibus, Hectore funus
Portante, et reliquis fratrum cervicibus, inter
Iliadum lacrymas, ut primos edere planctus
Caſſandra inciperet, ſciſsâque Polyxena pallâ;

Ἦν δ' ἀκμῇ θαλέῃσι νοὸς, κηδευτέα παιδῶν
Ἐνταῦθα, προπάροιθε φίλων ἀλόχου τε πυρῶν
Στήσετ' ὀδυρόμενος, τέφρην τε σοροῖς ἀποθήσει.
Τοίη μακροβίοισι δίκη πέλετ', ὥστε πεσόντος
Ἀμφοτέρωθε γένυς πολυπενθέα τ', ἀχνύμενον τε
Τεινέμεν ἐς μῆκος ῥυπαρὸν, μελανειμονα, γῆρας.
Νέστωρ, Μαιονίδαο ἔαν ποτε πίστις ἀοιδῇ,
Χρησμολόγου μόνον εἶκ' ὁ γέρων ἐτέεσσι κορώνης.
Τρὶς μάκαρ, ὃς κ' Ἀΐδαο ἀλύξας κῆλα θεοῖο
Δεξιτέρῃ λογίσαιτο περιπλομένους ἐνιαυτούς,
Τοσσάκι ὀπωρινὸν δρέψας μελιηδέα καρπόν.
Κέκλυθι δ' ὡς αὐτὸς καὶ ἐμέμφετο μοιρι ἀνάγκης
Στήμονος ὡς τε περιτὸν ὀδύρετο, Ἀντιλόχοιο
Καιόμενον ὡς εἶδε βοὴν ἀγαθοῖο γενείου,
Ἀμφὶ παρισταμένους πάντας τ' ἐξήρεθ' ἑταίρους
Τίπτ' ἐς ταῦθα μένων γε πολύστονον ἕλκετο γῆρας,
Οἷα παραινομέων τίσειεν ἂν ἄλγεϊ τόσσῳ.
Ταυτὰ μὲ Αἰακίδης, Ἀρκεισιάδης τ' ὀλόλυξαν,
Ὅς γε Ἀλεξάνδροιο βέλεσσ' Ἀχιλῆα δαμέντα
Ὧς ἴσατ', ὃς δ' Ὀδυσῆα ὅλον περὶ πόντον ἄγοντα.
Σῆμα μὲ Ἀσσαράκοιο ποτ' Ἰλίῳ ἐυθενεούσης
Ἐν μεγάλαις Πρίαμος κε πανηγυρέεσσι κατέσθυ,
Ἕκτωρ τ' ἐκκομίσαιτο κασιγνητοί τε καὶ ἄλλοι,
Πυρκαϊῇ τ' ἀναθέντες ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν,
Ἀρχομέναιν Φρυγίαισι γόοις περὶ δάκρυ χεύσαις
Κασσάνδρης τε, Πολυξείνης τε ἐν εἵμασι ῥηγλοῖς,

Ὄλβιος,

Si foret extinctus diverſo tempore quo jam
Cæperat audaces Paris ædificare carinas.
Longa dies igitur quid contulit? Omnia vidit
Everſa, et flammis Aſiam ferroque cadentem.
Tunc miles tremulus poſitâ tulit arma tiarâ,
Et ruit ante aram ſummi Jovis, ut vetulus bos
Qui domini cultris tenue et miſerabile collum
Præbet, ab ingrato jam faſtiditus aratro.
Exitus ille utcunque hominis; ſed torva canino
Latravit rictu, quæ poſt hunc vixerat uxor.
Feſtino ad noſtros, et Regem tranſeo Ponti,
Et Cræſum, quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.
Exilium, et carcer, Minturnarumque paludes
Et mendicatus victâ Carthagine panis
Hinc cauſas habuere. Quid illo cive tuliſſet
Natura in terris, quid Roma beatius unquam,
Si circumducto captivorum agmine, et omni
Bellorum pompâ animam exhalâſſet opimam,
Cùm de Teutonico vellet deſcendere curru?
Provida Pompeio dederat Campania febres
Optandas; ſed multæ urbes et publica vota
Vicerunt. Igitur fortuna ipſius, et urbis
Servatum victo caput abſtulit. Hoc cruciatu
Lentulus, hac pœnâ, caruit, ceciditque Cethegus
Integer, et jacuit Catilina cadavere toto.

For-

Ὄλβιος, εἰ κεν δὴ θανέειν κατὰ μοῖραν ἐτύχθη
Οὐκέτ' Ἀλεξάνδρᾳ Λακεδαίμονα νῆας ἀγόντος.
Τῷδ' ἄρα τὶ χραίσμησε τόσον ζῆν; ἤσθιε πυργους
Φθειρομένους, Ἀσίην τε πυρὶ καὶ νηλεῖ χαλκῷ.
Τηνίκ' ἀποῤῥίψας ἴρην, ἔλετ' ὅπλα, τιάραν,
Πρὸς βωμόν τε Διὸς πίπτει βὲς ὥστε παρῆλιξ,
Ὃς βληχρὸν ξιφέισσ' ἀροτήρων ἄυχεν' ὑφίει
Δύσμορος, ἀπρεπέως ὑφορώμενος ἅρτε ἀρότρω.
Ἦδ' ἀνδρῶν πέλεται μοίρη· σὺγερὰ δὲ κύνειον
Αἰλινον ὑλάκοεν περιλειπομένα παράκοιτις.
Σκέπτεο ἀμεδαπὲς, Πόντε μηδ' εἰπὲ τύραννον
Λύδον τ', ἀγχινόᾳ σοφίη ὃν δῖα Σόλωνος
Κέκλετ' ἂρ' ἐς βραδέην ἐφορᾶν βιότοιο τελευτήν.
Ἐξορίην, φυλακὴν, Μιντυρνάων δε τε λιμνὰς
Ἔν τε δαμασθείσῃ δεινὸν Καρχηδόνι λιμὸν
Ἔνθεν ἂρ' ἐσὶν ἰδεῖν· ὐδ' ἂν φύσις ὐδὲν ἔτικτε
Κάλλιον, ὐ τῆδ' ἐν Ῥωμῃ πότε κυδιανείρῃ,
Εἰ γ' ἄρα δεσμώτας πολέμοιο τε σῦλα κατάξας
Ἧνος Τευτονίκοιο ἀφ' ἅρματος ἅλτο χαμάζε
Κυδιόων τότε δὴ μεγαλήτορα θυμὸν ἀπέπνει.
Ἐυκτέαι Πομπηΐῳ Καπύος νεσήμαλα χῶρος
Δῶκε φιλοφρονέων· δήμων δ' ἱκετεύματα κοινὰ
Νίκησαν· τήνε μετὰ δὴ κὴ μοῖρα πόλησε
Σῶον ἔτ' ἠτιθέντι ἀνείλετο κράας, ὁποίαν
Λέντυλος ὐδὲ δίκην ἐκτίσατ' ἂρ', ὐδὲ Κέθηγος,
Κείμενος ἐν πεδίῳ μηδ' ὄρχαμος αὐτὸς ἀπηρής.

Formam optat modico pueris, majore puellis
Murmure, cùm Veneris fanum videt anxia mater
Uſque ad delicias votorum. Cur tamen, inquit,
Corripias? Pulchrâ gaudet Latona Dianâ.
Sed vetat optari faciem Lucretia, qualem
Ipſa habuit: cuperet Rutilæ Virginia gibbum
Accipere, atque ſuam Rutilæ dare. Filius autem
Corporis egregii miſeros trepidoſque parentes
Semper habet. Rara eſt adeò concordia formæ
Atque pudicitiæ. Sanctos licet horrida mores
Tradiderit domus, et veteres imitata Sabinas.
Prætereà caſtum ingenium, vultumque modeſtum
Sanguine ferventem tribuat Natura benignâ
Larga manu (quid enim puero conferre poteſt plus
Cuſtode et curâ Natura potentior omni)
Non licet eſſe probos: nam prodiga corruptoris
Improbitas ipſos audet tentare parentes.
Tanta in muneribus fiducia.

I nunc, et juvenis ſpecie lætare tui, quem
Majora expectant diſcrimina. Fiet adulter
Publicus, et pœnas metuet quaſcunque maritus
Exigit iratus; nec erit felicior aſtro
Martis ut in laqueos nunquam incidat. Exigit autem
Interdum ille dolor plus, quam lex ulla dolori
Conceſſit. Necat hic ferro, ſecat ille cruentis
Verberibus. ———

Τύνδαρις ἐυπρεπίην παιδέσσι, μάλιστα δὲ κούραις
Κύπριδος ἷρον ἰδοῦσ' ἀγανοῖς ἐπέσσιν ἀπαιτεῖ
Ἱμερόεν στενάχουσα. τὶ δ' ἄυ νεμεσήσεαι ἄυτως;
Γήθησεν γε Θεὰ καλῆς ἕνεκ' Ἰοχιαίρης·
Λυκρετίῃ δ' ἀπόθητον ἆρ' ἔμμεναι εἶδος ἔδοξε,
Ῥυτιλίης ἀγνή τε κόρης αἰσχήμονα μορφὴν
Παρθενίη προέλοιτ' ἂν ἔην μεταδοῦσα περ αὐτῇ.
Δυστήνων δὲ τε παῖδες ἄμεμπτοι κάλλος ἔασιν,
Ἀγνείῃ μηδ' ἧκα συνήορόν ἐστι τὸ κάλλος,
Ἀργὸν ἐλευθερίῃ, κἢν πατρῶν ἤθεα σεμνῶν
Δῶσι παλαιγενέων ὑποδείγματα θεῖα Σαβίνων.
Σεμνὴν ἄυθι φυὴν, χρόα θ' αἷματ' ἐρυθριοῶντα
Εὐγενέι σφισὶν εἶ γε χερὶ φύσις ἠπιόδωρος
Νεῖμεν ἐλευθερίῃ (νεαροῖς τὶ δ' ἄμεινον ἔθηκε
Κρείτων ἡγεμόνος γε φύσις φρυχῆς τε ἀρίστης)
Οὐ θέμις ἐγκρατέειν· πύκα γὰρ γέρας αἰσχρὸν ἀσώτῳ
Αὐτῶν μὴ γονέων ἐθέλει φρένας ἠπεροπεύειν.
Τόσσον ἀπειρεσίοισι πέλει δωρήμασι θάρσος.
Εἰδ' ἀγὲ δή σεο παιδὸς ἐπεύχεο κάλλος ἄμεμπτον
Πένθεα τὸν κλονέουσι βαρύντερα· μοῖχος ἆρ' ἔσαι
Δύσφημος, τίσιν ἄυ δεδιὼς ὁπόσην πόσις αἰνῶς
Ἀχθόμενος λογίσαιτο, ἰὸ' ἀστέρος ὕδὲν Ἄρηος
Βέλτερος, ὥστε λόχυς ἀποφευξέμεν, ἢδ' ἀλέασθαι.
Τῶνδ' ἄχος αἰνὸν ἔθυνε δίκης χαλεπώτερα πάσης
Πλήγμασιν αἱματόεσσι καλακτάμεν, ἤε σιδήρῳ.

Sed tuus Endymion dilectæ fiet adulter
Matronæ. Mox, cum dederit Servilia nummos,
Fiet et illius quam non amat. Exuet omnem
Corporis ornatum : Quem enim ulla negaverit——
—— ſive eſt hæc Hippia ſive Catulla?
Deterior totos habet illic fæmina mores.

Sed caſto quid forma nocet? Quid profuit olim
Hippolito grave propoſitum? Quid Bellerophonti?
Erubuit nempe hæc ceu faſtidita repulsâ;
Nec Sthenobæa minùs quam Creſſa excanduit, et ſe
Concuſsêre ambæ. Mulier fæviſſima tunc eſt,
Cùm ſtimulos odio pudor admovet. Elige quidnam
Suadendum eſſe putes cui nubere Cæſaris uxor
Deſtinat. Optimus hic, et formoſiſſimus idem
Gentis Patriciæ rapitur miſer extinguendus
Meſſalinæ oculis. Dudùm ſedet illa parato
Flammeolo, Tyriuſque palam genialis in hortis
Sternitur, et ritu decies centena dabuntur
Antiquo; veniet cum ſignatoribus auſpex.

Hæc tu ſecreta, et paucis commiſſa putabas?
Non niſi legitimè vult nubere. Quid placeat, dic.
Ni parere velis, pereundum eſt ante lucernas;
Si ſcelus admittas dabitur mora parvula, dum res,
Nota urbi et populo, contingat principis aures.
Dedecus ille domus ſciet ultimus. Intereà tu

Ob-

Ἀσπασίη σφέτερος δὲ Πάρις φίλος ἔσι δάμαρτι
Αἴψ' ὃγ' Ἐρυίλλης χρυσὸν καὶ δῶρα φερύσης,
Καὶνείνη παραλέξετ' ἐκὼν ἄεκοντι δὲ θυμῷ.
Ῥίψει κόσμον ὅλον, θαλερὸν μηδ' ἄν τις ἐρῶτα
Οὐδ' Ἵππην σερέσαι γε θέλει, πόθος ὐδὲ Κατύλλης,
Φαυλοτέρη περὶ τοῖσι τρόπις ἀποφαίνετ' ἀρίσις.
Εὐπρεπίη δ' ἀγνοῖσι χάρις. τὶ δ' ἆρ' ἤθεα σεμνὰ
Θησείδη γ' ἐπέδωκ' ἰδ' ἀμύμονι Βελλεροφόντῃ
Ἥ γ' ἀποτευξαμένη πραιερὴν ἐπεμήνατο λύσσαν,
Οὐδ' ἧτον Κρήσσης ἐχολώσατο δῖ' Ἀντεῖα,
Μαινάδες ἀμφότεραι· χαλεπώτεραί εἰσι γυναῖκες
Αἰσχύνη ὁπόσ' ἔχθε ἐπήγαγε κέντρα βαρεῖα.
Σίλιον ἐν δοιῇ περ ἐόντα τὶ δ' ἄυθι κελεύεις
Καίσαρος ὥ κ' ἐθέλῃσι γυνὴ φιλότητι μιγῆναι
Κλεινὸς ὃδ' εἶδος ἄρισος, εὖς τε, μέγας τε ἄλυπ[ον
Μεσσάλλαο θυγατρὸς ὑπ' ὄμμασι ποτμὸν ἐφέψει.
Δηρὸν δὴ προκύπεπλος ἐνὶ μεγαροῖσιν ἀνάσσῃ
Ἴζει ἐφιεμένη· σέφεται ῥ' ἀναφανδὸν ἐν αὐλῇ
Ἐυνὴ Σιδονίη, φέρεται τ' ἀπερείσια ἔδνα,
Ἶρον ἀπαρξαμένοις ἁμὰ δὴ σημάντορες εἰσι.
Κρυπτὰ γε ταῦθ' οἶεις, ὀλίγοισι τε δῆλα πεφάνθαι
Ἔννομον ἢ γ' ἐθέλει δὲ γάμον. τί σε θυμὸς ἀνώγει;
Ἦν ἀπιθῆς ὄχα τοίγε παρ' ἀνθ' Ὑμεναίε ὄλεθρος.
Ὑβρίζοντι ταὶχ' ἂν βραδυνεῖ μόρος, ὄφρα τοι ὕβρις
Δήμῳ ἀριγνώσῃ κ' ἐπὶ Καίσαρος ἄαθ' ἱκῆται
Νείατος ὃς μεγαροῖσιν ἐνὶ μέγα πεύσετ' ὄνειδος.

Πείθεο

Obſequere imperio ſi tanti eſt vita dierum
Paucorum. Quicquid melius leviuſve putâris
Præbenda eſt gladio pulchra hæc et candida cervix.
Nil ergo optabunt homines? ſi conſilium vis;
Permittes ipſis expendere Numinibus, quid
Conveniat nobis, rebuſque ſit utile noſtris.
Nam pro jucundis aptiſſima quæque dabunt Dii.
Carior eſt illis homo quàm ſibi. Nos animorum
Impulſu, et cæcâ magnâque cupidine ducti
Conjugium petimus, partumque uxoris; at illis
Notum, qui pueri, qualiſque futura ſit uxor.
Ut tamen et poſcas aliquid, voveaſque ſacellis
Exta, et candiduli divina tomacula porci;
Orandum eſt ut ſit mens ſana in corpore ſano.
Fortem poſce animum et mortis terrore carentem,
Qui ſpatium vitæ extremum inter munera ponat
Naturæ, qui ferre queat quoſcunque labores,
Neſciat iraſci, cupiat nihil; et potiores
Herculis ærumnas credat, ſævoſque labores,
Et Venere, et cænis, et plumis Sardanapali.
Monſtro quod ipſe tibi poſſis dare. Semita certè
Tranquillæ per virtutem patet unica vitæ.
Nullum Numen habes, ſi ſit prudentia: Nos te,
Nos facimus, Fortuna, Deam, cæloque locamus.

SUAVE,

Πείθεο δὴ, βίον εἰ γε μινυνθάδιον περ ἐόντα
Ὧδ' ἔτιες. πότερον δὲ ἄμεινον, ἰδ' ὅσσον ἔοικεν,
Ἄορι τοὶ ἀπαλὸν χιονώδεα τ' ἄυχεν' ὑπήσεις.
Οὐδὲν ἄρ' ἐυκτέον ἔστι βροτοῖς; βέλει γε διδάχθαι;
Αὐτοῖς μὲ ῥὰ θεοῖς ζκοπέειν ἐπίτρεψον ὁποῖον
Ὕμμι πρέπῃ, κὴ σοῖς ἐνὶ πράγμασι κέρδιον εἴῃ.
Οἱ ῥ' ἀνθ' ἡδυτέρων ἐπίηδεα πάντα διδοῦσιν
Οἷσιν φίλτεροί εἰσιν ἄρ' ἀνέρες ἤπερ ἀυτοῖς.
Κυριδίην ἄλοχον, γενέην θ' ἱέμεσθ' ἐραστεινὴν
Ἱμερόεντι πόθῳ τυφλέμενοι· οἳ δ' ἄρ' ἴδοντο
Οἵη ἄλοχος τε τύχῃ, οἵους τεκέεσα τε παῖδας.
Ἔννομα δ' εἶπε θέλης, ῥέξας ἀγνοῖς ἐπὶ βωμοῖς
Σπλάγχνα, κὴ ἀργοτέρῳ ἱερώτατα ψωμία χοίρῳ,
Εὔχεο ἐυρώσσῳ ἐνὶ σώματι νοῦν ἀμίαντον,
Θυμὸν δ' ἀνδρεῖον τ', ἄφοβον θανάτοιο κελαίνου,
Ἔσχατον ὃς βιότοιο πέρας δώρημα θεοῖο
Ἡγεῖται, δυνατὸς ὑπομίμνειν ὄντινα μόχθον
Τῆς ὀργῆς κρατέειν κὴ ὀρέξιος· ὃς κε νομίζει
Κρείττονας Ἡρακλῆς μόχθον καμάτους τε ἀπηνεῖς
Λαγνείης, τρυφερῶντε, κὴ ἀβρῶν Σαρδαναπάλου.
Φῆμ' ὅ τι σοὶ κε δίδοις· πρόπαρ ἕζεται· οἶμος, ἴθι,
Εἰν ἀρετῇ μῦνος βιότοιο ἐς εὐδια κεῖται.
Οὐδέν σοι θεῖον γε, Τύχη, νοὸς ἶφι μέδοντος,
Ἄμμε σε δ' ἐκπλασάμεσθα θεὰν ῥ' ἐς Ὄλυμπον ἄγοντες.

ΚΟΥΡΗΣ

T. LUCRETII CARI
LIB. I. LIN. 85.

AULIDE quo pacto Triviaï virginis aram
Iphianaſſaï turpârunt ſanguine fædè
Ductores Danaûm, delecti, prima virorum.
Cui ſimul infula virgineos circumdata comptus
Ex utrâque pari malarum parte profuſa eſt,
Et mæſtum ſimul ante aras adſtare parentem
Senſit et hunc propter ferrum celare miniſtros;
Aſpectuque ſuo lacrymas effundere cives:
Muta metu terram genibus ſummiſſa petebat.
Nec miſeræ prodeſſe in tali tempore quibat,
Quod Patrio princeps donârat nomine Regem.
Nam ſublata virûm manibus, tremebundaque ad aras
Deducta eſt, non ut, ſolenni more ſacrorum
Perfecto, poſſet claro comitari Hymenæo:
Sed caſta inceſtè nubendi tempore in ipſo
Hoſtia concideret mactatu mæſta parentis,
Exitus ut claſſi felix fauſtuſque daretur.
Tantum vana fides potuit ſuadere malorum.

SUAVE,

T. LUCRETII CARI
LIB. I. LIN. 85.

ΚΟΥΡΗΣ Ἀρτέμιδος ῥ' ἀθέμιστον ἐν Αὐλίδι βωμὸν
Ἄρχοντες, Δαναάων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες
Αἰσχρὰ μιαιφονέεσκον ἀφ' αἵματος Ἰφιανάσσης·
Τῆς ὅτε παρθένιον πλόκαμον δήσασα γε μίτρη
Ἐξ ἴσης προρέουσα περιπτύξασκε παρειάς,
Ὃν πατέρ' ἰσάμενον συγεροῖς ἀρικηδέα βωμοῖς
Ὡς ἴδε, τῇ δε χάριν ξίφεα κρύψανθ' ἱερῆα,
Καί μιν ἀναβλεψανθ' ὄχλον περὶ δάκρυ χέοντα
Ἔμφοβος ἐς γαῖην ἄλαλος τ' ἐπὶ γένατα κάμψε.
Τηνίκα δ' ἔνδοξον γένος ἠ χραίσμησε ταλαίνῃ,
Τέκνοισι χ' ὡς πατρὸς πρώτη γ' ἐπέδωκεν ἀνακλι·
Φρικτῇ δ' ἁρπασθεῖσα βίῃ, τρομέουσα τε βωμὸς
Εἰσάγεσθαι, μηδ' ὡς πατρῴιον ἐκτελέσασα
Θεσμὸν, Ἀχιλλῆος θαλερὸν λέχος εἰσαναβαίνῃ,
Ἀγνὴ δ' ἀνοσίως σφαγεεῖσα, γάμοισιν ἐπ' αὐτοῖς,
Χερσὶν ὑφεκπίπτῃ, περιαλγὲς θῦμα, τοκῆος,
Ἔκβασις εὐδαίμων ὡς νηυσὶ κῇ ἄϊσιμος εἴη·
Τόσσ' ἀλεγεινὰ βροτοῖς ἔτεκεν παράνοια βεβηλή.

SUAVE, mari magno turbantibus æquora ventis,
E terrâ magnum alterius ſpectare laborem ;
Non quia vexari quenquam eſt jucunda voluptas ;
Sed quibus ipſe malis careas quia cernere ſuave eſt.
Suave etiam belli certamina magna tueri
Per campos inſtructa tuâ ſine parte perîcli.
Sed nil dulcius eſt, benè quam munita tenere
Edita doctrinâ ſapientûm templa ſerenâ ;
Deſpicere undè queas alios, paſſimque videre
Errare, atque viam palanteis quærere vitæ ;
Certare ingenio, contendere nobilitate ;
Noctes atque dies niti præſtante labore
Ad ſummas emergere opes rerumque potiri.

Ἦδυ, ἐπειγόντων ἀνέμων μέγα κῦμα θαλάσσης,
Ἐκ γαίης ὁράᾳν ἑτέροιο πελώριον ἔργον·
Οὐκ ὀτ' ἀρεσσὸν ἦ μέλεον γ' ἐλεεινὰ παθόντα,
Ἀλλ' ὧν ἄμμι κακῶν σερόμεσθ' ὅτι καλὸν ἰδέσθαι.
Ἡδὺ τ' ἀνὰ πεδίον πυκινὰ κλονέοντα κατείδειν
Ἔντεσιν ἀιθαμένοισιν, ἀπείρατος αὐτὸς, ὁμίλου.
Ἀλλ' ὐδ' ἥδιόν ἐσι, κλυτοῖς ἢ δόγμασι θείων
Παιδευθέντα σόφων ἀναβήμεναι ἱερὸν ἄκρην,
Ἐνθὲν ἄρα πλῆθος καθορᾶν γε πλανήμασι πολλοῖς
Ἱέμενον βιότοιο ἐς ὄρθιον ὄιμον ἰκέσθαι.
Τὺς μὲ ἐϋφραδίῃσι πεποιθότας ἥματα πάντα,
Τὸν γένος ἐυχόμενον κοπιᾶν, τὸν δ' ἄυ χερὶ πολλῇ
Ἄορι θ' αἱματόεντι καλασχέμεν ὄλβιον ἀρχήν.

P. VIRGILII MARONIS GEORGIC.

Lib. iv. Lin. 511.

QUALIS populeâ mærens Philomela ſub umbrâ
Amiſſos queritur fætus, quos durus arator
Obſervans nido implumes, detraxit: at illa
Flet noctem, ramoque ſedens miſerabile carmen
Integrat, et mæſtis latè loca queſtibus implet.

LUMINE Acon dextro, capta eſt Leonilla ſiniſtro,
Et potis eſt formâ vincere uterque Deos.
Blande Puer, lumen, quod habes, concede parenti;
Sic tu cæcus Amor, ſic erit illa Venus.

P. VIRGILII MARONIS GEORGIC.

Lib. iv. Lin. 511.

ἨΥΤ' ὑπ' ἀιγείροιο δασυσκίε οἰκτρὸς ἀηδὼν
Θρηνεῖ ὀδυρομένη γενεὴν, τὴν αἰπόλος ἀνὴρ
Ἄπτερον ἐκ καλίης οἰ ὑφείλετο· ἢ δ' αρ ἐπ' ὄζῳ
Κλαίει παννύχιον, λιγυρὴν τ' ἐπαμείβετ' ἀοιδὴν,
Ἠδὺ ἀνὰ πεδίον πρoχέεσ' ἐλεεινὸν ὀδυρμὸν.

ΔΕΞΙΟΝ ὄμμ' ἄλαός γε τόκος, ζωειὸν δὲ τεκοῦσα,
Τἄλλα δὲ ἀμφοτέρω κεν ἰσοίατ' ἐπυρανίοισι.
Παῖ φίλε, μητρὶ καλῇ τό σοι ἔξι γε φῶς ἀπόνειμον·
Ὡς σὺγ' Ἔρως τυφλὸς τε γενήσεαι, ἢ δ' Ἀφροδίτη.

Ἀρετὴ πρὸς Ἡδονὴν, τόν τε Ἡρακλῆ.

Δαιμονίη, τὶ νόμιζες ἄφρων ὅιόν τε γενέσθαι,
Ἴφθιμον ψευστοῖς πειθέμεν ἄνδρα λόγοις;
Ῥᾷστον ἐπ' ἠσυχίην ἐρέεις ἀνθώδεα τ' ὄιμον·
Πολλάκι δ' ἐχθίστη ζπείρετ' ἄκανθα ῥόδοις·
Ἄνθεα τ' ἐν ζεφάνοισι πεπλεγμένα ᾧ' ἅδε βίοιο
Ἥδονται μοῖραν ἔχει, ὡς τ' ἀμενηνὰ φύει.
Τῆς δ' ἀρετῆς κλυτὰ δῶρα φίλοις θεοὶ ἆιεν ἐόντες
Ἄξια κυδαλίμων θῆκαν ἄεθλα πόνων.
Ὕψιστον μὲ ὄρος, δεινὴ θ' ὁδὸς, αὐταὶρ ἐπ' ἄκροις
Αἰδιον θάλλει τέρψις, ἄγαλμα, κλέος.

Ἡρακλῆς πρὸς τὴν Ἡδονὴν, τήν τε Ἀρετήν.

ΗΔΕΑ μὲ νεαροῖσι, φίλη, δελεάσματα φαίνεις,
Ἄγκιστρον δ' ἀφανὲς φάρμακον ἕλον ἔχει
"* Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν,"
Ἰχνέα δ' ἄκρηλον τρηχέ' ἐς ὄλεθον ἄγει
Ψευδέα γῦν προλιπόντα, θεὰ, ᾧ' ἐς ἀληθέ' ἐκόντα,
Καὶν χαλεπὴ περ ὁδὸς, χάρματα δῆλον ἄγε.

* Hesiod. Opera et dies. l. 287.

HER-

P. VIRGILII MARONIS GEORGIC.

Lib. iv. Lin. 511.

ἨΥτ' ὑπ' ἀιγείροιο δασυσκίου οἰκτρὸς ἀηδὼν
Θρηνεῖ ὀδυρομένη γενεὴν, τὴν ἀιπόλος ἀνὴρ
Ἄπτερον ἐκ καλιῆς οἰ ὑφείλετο· ἢ δ' ἀρ ἐπ' ὄζῳ
Κλαίει πανννύχιον, λιγυρὴν τ' ἐπαμείβετ' ἀοιδὴν,
Ἠδὺ ἀνὰ πεδίον πρoχέουσ' ἐλεεινὸν ὀδυρμόν.

ΔΕΞΙΟΝ ὅμμ' ἄλαός γε τόπος, ζηλὸν δὲ τεκοῦσα,
Τἄλλα δὲ ἀμφοτέρω κεν ἰσοίατ' ἐπιρρανίοισι.
Παῖ φίλε, μητρὶ καλῇ τό σοι ἔξι γε φῶς ἀπόνειμον·
Ὡς σὺγ' Ἔρως τυφλὸς τε γενήσεαι, ἢ δ' Ἀφροδίτη.

HERCULES IN BIVIO.

—— Quæ ſamios diduxit littera ramos,
Surgentum dextra monſtravit limite callem.

Perſii Sat. 3. lin. 55.

Ἡδονὴ πρὸς τὸν Ἡρακλῆ

Τίρύνθιε κράτιϛε,
Τί σοι νόον τέτηχας,
Πανολβίην διώκων
Ἐναντίον μὲ ἔσαν;
Ἔσθῆτ' ἰδὲ φαεινὴν
Τὸ κᾶλλος ἀμπέχυσα
Τοὶ Ἡδονὴ πάρες ι
Μειδῶσ', ὀφρύς τε καλὴ
Ὑφ' ἡμερῷ μετώπῳ
Φανεῖσα τέρψιν ἄει·
Ἀγάννιφον τε ϛῆθος,
Χάρις τε τῶν παρειῶν,
Στοματίυ τε κᾶλλος
Ἐπιπνέυσ' ἔρωτα.

Σὺ

Σὺ δ' ἴν, τὸ μὸν φίλαμα,
Θέλεις ἆρ' ἂν φρονῆσαι,
Θέλεις δὲ κὴ φιλῆσαι,
Ἐμ' ὠλέναις λαβόντα
Τέρψασθαι, ὡς πέλῃαι
Ἐυδαιμόνεσσιν αὐτοῖς
Ἰσόλβιος θεοῖσιν.

Ἀρετὴ πρὸς Ἡδονὴν, τόν τε Ἡρακλῆ.

Δαιμονίη, τὶ νόμιζες ἄφρων οἷόν τε γενέσθαι,
Ἴφθιμον ψευσοῖς πειθέμεν ἄνδρα λόγοις;
Ῥᾷσον ἐπ' ἠσυχίην ἐρέεις ἀνθώδεα τ' ὄιμον·
Πολλάκι δ' ἐχθίστη ζπείρετ' ἄκανθα ῥόδοις·
Ἄνθεα τ' ἐν σεφάνοισι πεπλεγμένα ἔ' ἔδε βίοιο
Ἥβοντα μοῖραν ἔχει, ὡς τ' ἀμενηνὰ φύει.
Τῆς δ' ἀρετῆς κλυτὰ δῶρα φίλοις θεοὶ ἄιεν ἔοντες
Ἄξια κυδαλίμων θῆκαν ἄεθλα πόνων.
Ὕψιστον μὶ ὄρος, δεινὴ θ' ὁδὸς, αὐταὶρ ἐπ' ἄκροις
Ἀΐδιον θάλλει τέρψις, ἄγαλμα, κλέος.

Ἡρακλῆς

Ἡρακλῆς πρὸς τὴν Ἡδονὴν, τήν τε Ἀρετήν.

ΗΔΕΑ μὲν νεαροῖσι, φίλη, δελεάσματα φαίνεις,
Ἄγκιστρον δ' ἀφανὲς φάρμακον ὅλον ἔχει
"* Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν,"
Ἴχνεα δ' ἄκριηον τρηχέ' ἐς ὅλβου ἄγει
Ψευδέα γῆν προλιπόντα, θεαὶ, ἢ ἐς ἀληθέ' ἐκόντα,
Κἢν χαλεπὴ περ ὁδὸς, χάρματα δῆλον ἄγε.

* Hesiod. Opera et dies. l. 287.

FINIS.